

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 8Csp/81/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4320204508
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Černáková
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2021:4320204508.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice, sudkyňou Mgr. Máriou Černákovou, v spore žalobcu: Z. F., R.. XX.XX.XXXX, D. S. R. H. XXX, XXX XX S. R. H., zastúpeného: Sidor a partneri, s. r. o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 400,- eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 400,- eur a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 31.08.2020 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 400,- eur ako aj náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca uzatvoril dňa 24.02.2014 so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500041705, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal žalobcovi poskytnúť úver vo výške 1.500,- eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 42 mesačných splátkach po 80,37 eura, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70,01 % a RPMN 68,83 %. Celková čiastka, ktorú mal žalovanému vrátiť bola suma 3.375,54 eura. Keďže medzi stranami sporu nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobcu k mimosúdnej dohode, domáhal sa žalobca ochrany svojich práv na príslušnom súde. Žalobca v predmetnej žalobe uviedol, že uzatvorená zmluva je v rozpore so Zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, teda že zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia alebo nesúlad týchto náležitostí so zákonom spôsobuje sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Okresný súd Levice rozsudkom zo dňa 02.07.2019, sp. zn. 13Csp/52/2017 žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 300,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 300,- eur odo dňa 26.10.2016 do zaplatenia a súčasne žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Krajský súd v Nitre v konaní 8Co/261/2019 rozsudok Okresného súdu ako vecne správny potvrdil. V rámci súdneho prieskumu zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd zistil najmä nasledovné nedostatky zmluvy: a) Zmluva o revolvingovom úvere nemá náležitosť vyžadovanú zákonom č. 129/2010 Z. z. v ustanovení § 9 ods. 2 písm. j), t. j. nemá RPMN, b) Zmluva neobsahuje ani údaj o termíne konečnej splatnosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f). Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že úver je bezúročný a bez poplatkov, čo znamenalo, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobcovi vydať. Žalobca tak má za to, že sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa citovaného ustanovenia, keď došlo k porušeniu povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 129/2010 Z. z.,

spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne rozhodnuté, príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ porušil právne predpisy a vyhotovil zmluvu v rozpore s právnej úpravou. Žalobca tiež argumentoval, že žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia zákon nevyžaduje, keď žalovaní bežne v rámci obdobných žalôb namietajú účelovo tým, že na strane spotrebiteľa žiadna reálna ujma nevnikla, a teda by zadosťučinenie nemalo byť priznané. Uvedená argumentácia je však nesprávna a účelová, bez opory v právnom poriadku a dokonca v priamom rozpore so samotným účelom inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Uviedol, že v danom prípade však možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nie len hrozila, ale reálne aj vznikla. Zásah do práva majetkovej sféry žalobcu je zrejmý z toho, že najskôr bol zo strany žalovaného zavedený o podmienkach úveru, následne bol nútený plniť na účet žalovaného prostriedky, na ktoré zo zákona nemal žalovaný nárok a napokon bol žalobca nútený podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom mimosúdne dohodnúť. Odplata za poskytnutie úveru formálne predstavovala 1.875,54 eura (celková čiastka - istina úveru); a má tak za to, že v tejto výške boli ohrozené aj jeho majetkové práva, v dôsledku čoho považuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia v sume 400,- eur za primeranú na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Argumentoval tiež, že je potrebné prihliadať na skutočnosť, že žalobca na úver zaplatil až 3.456,81 eur, teda o 1.956,81 eura viac ako bola istina úveru. Žalovaný pritom žiadnym spôsobom nepristúpil k reparácii a okrem sumy 300,- eur, ktorá bola priznaná aj súdnym rozhodnutím, zvyšok bezdôvodného obohatenia nevydal.

2. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanej žalobe uviedol, že § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Namietal, že podaná žaloba neobsahuje žiadnu skutočnosť, ktorou by bola suma 400,- eur odôvodnená, keď odôvodnenie „výpočtu“ žalovanej sumy totiž nepreukazuje, prečo práve suma 400,- eur by mala byť primeraná. Argumentoval, že z podstaty finančného zadosťučinenia, ktoré je v civilnom práve používané na viacerých miestach vyplýva, že ide o satisfakciu za imateriálnu ujmu. Žiadnu inú funkciu mu právna úprava nepriznáva. Všeobecne teda primerané finančné zadosťučinenie znamená odčinenie nemajetkovej ujmy (buď v peniazoch, alebo aj nepeňažnou formou). Zdôraznil, že žalobca uvádza v podanej žalobe len tvrdenie, že sumu 400,- eur považuje za primeranú. Takéto vymedzenie odporuje finančnému zadosťučineniu ako satisfakcii, keďže žalobca nevymedzuje za čo konkrétne by sa satisfakcia mala priznať. Namietal, že zo žaloby nevyplývajú ani skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné usudzovať, či je splnená podmienka primeranosti. Poukázal tiež na to, že ani v rámci konania sp. zn. 13Csp/52/2017 žalobca netvrdil žiadne osobitné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie zadosťučinenia.

3. Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol, že je nepochybné, že porušenie ustanovení Zákona č. 129/2010 Z. z. predstavuje porušenie práva žalobcu ako spotrebiteľa. Zákon č. 250/2007 Z. z. je všeobecným zákonom vo vzťahu k spotrebiteľom a dodávateľom a zákon o spotrebiteľských úveroch je následne zákonom špeciálnym, ktorý konkretizuje práva a povinnosti strán pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podmienka porušenia práva spotrebiteľa, a to práva na riadne a pravdivé informácie o poskytovanom produkte uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 9 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. je splnená a to v dôsledku absencie termínu konečnej splatnosti a RPMN. Argumentoval, že o porušení týchto povinností bolo právoplatne rozhodnuté, pričom tento rozsudok je záväzný pre strany sporu, ako aj pre konajúci súd, nakoľko sa ním vyriešila otázka hmotnoprávneho vzťahu medzi stranami sporu. Opätovne poukázal na to, že podmienkou pre vznik uplatneného nároku nie je existencia nemajetkovej ujmy. Na druhej strane, ak takáto ujma existuje, ide o okolnosť, ktorá zosťruje závažnosť konania žalovaného a musí sa odzrkadliť vo výške priznaného primeraného finančného zadosťučinenia. V súvislosti s požadovanou sumou finančného zadosťučinenia zdôraznil, že výška primeraného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu a žalobca ju odhaduje s prihliadnutím na relevantnú súdnu prax a okolnosti prípadu. Opätovne poukázal na kritériá pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia, ktorými sú a) intenzita zásahu do práv spotrebiteľa - neuvedenie viacerých obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vrátane RPMN, ktorý údaj predstavuje základné vodítko pre spotrebiteľa, b) výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným - takmer 2.000,- eur, ktoré žalovaný od žalobcu požadoval (túto sumu od žalobcu v podstatnom rozsahu aj získal), c) dĺžka trvania závadného stavu - od uzatvorenia zmluvy (24.02.2014) až do rozhodnutia súdu

(18.06.2020), teda takmer 6 rokov, d) objektívne spôsobilosti vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobcu - znižovanie životnej úrovne na úkor žalobcu, keď žalovaný požadoval neprimerane vysokú odplatu za úver a rovnako tak zadržiavanie sumy vo výške takmer 2.000,- eur, ktorá žalovanému nepatrila (až do právoplatného rozhodnutia súdu). Argumentoval, že hoci bola predmetom konania 13Csp/52/2017 iba suma 300,- eur, z rozhodnutia vyplýva, že žalobca preplatil na úver viac ako 1.900,- eur, pričom túto sumu (okrem čiastky 300,- eur priznanej súdnym rozhodnutím), žalovaný nikdy dobrovoľne nevrátil, teda neodstránil (a ani sa nepokúsil odstrániť) ním zapríčinený protiprávny stav. Uviedol tiež, že žalovaný sa odmietal akokoľvek mimosúdne dohodnúť, teda žalobca bol nútený domáhať sa ochrany svojich práv na príslušnom súde proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu.

4. Žalovaný vo svojom ďalšom vyjadrení uviedol, že posledná veta § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. nie je právnou normou samou o sebe, ale predstavuje súčasť určitého normatívneho celku a len na jej základe nie je možné zakladať žiadny nárok, pretože podmienka úspešné uplatnenie porušenia práva - musí súvisieť s konkrétnym súdnym rozhodnutím o tom, že konkrétne právo spotrebiteľa porušené bolo. Uviedol, že takéto rozhodnutie vydané nebolo. Predpoklad formulovaný v zákone, cit. „úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ vyžaduje logicky rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Uvedené vyplýva zo základného princípu civilného sporu, keď pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia, nie odôvodnenie rozhodnutia. Uvedené zákonné ustanovenie neformuluje predpoklady pre priznanie nároku inak, ako v iných prípadoch. Ďalej uviedol, že s poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR, ako aj rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, sa vyžaduje rozhodnutie (teda autoritatívne vyslovenie porušenia v podobe výroku ako jedinej záväznej a právne relevantnej časti každého rozhodnutia), ktorým spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti. Neexistenciu uvedeného nároku je predovšetkým možné vyvodiť z toho, že rozhodnutie v danom konaní nekonštatuje a neurčuje porušenie povinnosti žalovaného ustanovenej právnym predpisom na ochranu spotrebiteľa.

5. Žalobca vo svojom ďalšom vyjadrení opäť poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 a právnou argumentáciu v ňom uvedenú. Argumentoval ďalej, že pripojeným právoplatným rozhodnutím preukázal, že súd v jeho prospech už judikoval nárok z porušenia práva spočívajúci v povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie, ktorú výšku označil v žalobe o primerané zadosťučinenie ako reálne vzniknutú ujmu na jeho strane. Bola mu spôsobená ujma tým, že znášal stav právnej neistoty až do právoplatného rozhodnutia vo veci, bol vystavený neplatným zmluvným podmienkam a právnej neistote a zo strany žalovaného bola poskytnutá vadná služba, pričom za porušenie týchto práv zodpovedá žalovaný. Zdôraznil, že to bol práve žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou a predostrel žalobcovi formulárovú zmluvu, ktorú vopred sám pripravil a ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov, má poznať zákonnú úpravu poskytovania úverov, vrátane všetkých náležitostí, ktoré zákon vyžaduje. Argumentoval, že z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017 jasne vyplýva, že zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody, je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravídla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Poukázal tiež na skutočnosť, že z rozsiahlej rozhodovacej praxe vyplýva, že žalovaný sa voči spotrebiteľom dopúšťa recidívy pokiaľ ide o uplatňovanie alebo prijímanie plnení zo zmlúv o spotrebiteľských úveroch, pritom má nepochybne vedomosť z rozhodovacej praxe slovenských súdov o vadnosti svojich produktov, v dôsledku čoho sú tieto opakovane súdmi stabilne vyhlasované za bezúročné a bez poplatkov, prípadne obsahujú vo výroku rozhodnutia určenie neprijateľných zmluvných podmienok.

6. Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom vec v zmysle § 180 CSP prejednal v neprítomnosti strán sporu a ich zástupcov, ktorí sa na pojednávanie nedostavili. Po oboznámení sa s obsahom predložených listinných dôkazov, a to najmä žalobou, rozsudkom Okresného súdu Levice sp. zn. 13Csp/52/2017 - 128 zo dňa 02.07.2019, rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/261/2019 - 179 zo dňa 18.06.2020, vyjadrením žalovaného k podanej žalobe, vyjadrením žalobcu k vyjadreniu žalovaného, vyjadrením žalovaného k vyjadreniu žalobcu zo dňa 05.11.2020, vyjadrením žalobcu zo dňa 14.05.2021, spisom Okresného súdu Levice sp. zn.: 13Csp/52/2017 a z neho: rozsudkom Okresného súdu Levice sp. zn. 13Csp/52/2017 - 128 zo dňa 02.07.2019, rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/261/2019 - 179 zo dňa 18.06.2020, súd ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

7. V konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn.: 13Csp/52/2017 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 300,- eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 300,- eur od 26.10.2016 až do zaplataenia a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia majúc za to, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho tak bol povinný splatiť poskytnutý úver len do výšky istiny, ktorá sa rovná výške poskytnutého úveru v sume 1.500,- eur. Okresný súd Levice rozsudkom sp. zn.: 13Csp/52/2017 - 128 zo dňa 02.07.2019 žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 300,- eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 300,- eur od 26.10.2016 do zaplataenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd v predmetnom rozhodnutí konštatoval absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) Zákona č. 129/2010 Z. z. majúc za to, že zmluva neobsahuje údaj o RPMN poskytnutého spotrebiteľského úveru a tiež absenciu náležitosti podľa písm. f) a síce termín konečnej splatnosti úveru, na základe čoho mal za to, že poskytnutý spotrebiteľský úver na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500041705 zo dňa 24.02.2014 je podľa § 11 ods. 1 písm. b) Zákona č. 129/2010 Z. z. bezúročný a bez poplatkov. Súd tiež skonštatoval, že žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver vo výške 1.500,- eur, pričom žalobca zaplatil žalovanému sumu vo výške 3.456,81 eura a predmetnou žalobou si uplatnil len sumu vo výške 300,- eur.

8. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, avšak len v časti týkajúcej sa zaplataenia úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 300,- eur od 26.10.2016 do zaplataenia majúc za to, že úrok z omeškania súd priznal od dňa 26.10.2016, pričom v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie chýbajú skutkové a právne dôvody, na základe ktorých súd dospel k záveru o tom, že prvým dňom omeškania je 26.10.2016. Krajský súd v Nitre rozsudkom sp. zn.: 8Co/261/2019 - 179 zo dňa 18.06.2020 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa zaplataenia úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 300,- eur od 26.10.2016 do zaplataenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku potvrdil. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí okrem iného tiež konštatoval, že odvolateľ v podanom odvolaní nenamietal právny záver súdu prvej inštancie v tom, že preskúmaná zmluva nemá zákonom požadované náležitosti a predmetný úver je podľa § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov, a že nenamietal ani ten právny záver, že žalobca má nárok na zaplataenie sumy 300,- eur titulom bezdôvodného obohatenia spolu s úrokom z omeškania zo sumy 300,- eur. Konštatoval tiež, že žalobca uhradil v rokoch 2014 až 2016 na účet žalovaného celkom sumu 3.456,81 eura. Za predčasné splatenie úveru bola žalobcovi žalovaným vrátená suma 471,05 eura. Za stavu, že žalovaný žalobcovi reálne poskytol úver iba vo výške 1.284,25 eur (1.500,- eur - 215,75 eura), žalobca titulom bezdôvodného obohatenia (plnením bez právneho dôvodu) uhradil žalovanému sumu vo výške 2.172,56 eura.

9. Rozsudok Okresného súdu Levice sp. zn.: 13Csp/52/2017 - 128 zo dňa 02.07.2019 tak nadobudol právoplatnosť dňa 26.08.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn.: 8Co/261/2019 - 179 zo dňa 18.06.2020.

10. Podľa § 497 Zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

11. Podľa § 52 ods. 1 Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

12. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

13. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

14. Podľa § 1 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľským úverom na

účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

15. Podľa § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

16. Podľa § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

17. Podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka¹⁸⁾ musí obsahovať tieto náležitosti: a) druh spotrebiteľského úveru, b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom, f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť, o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, p) upozornenie týkajúce sa následkov nespĺcania spotrebiteľského úveru, q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie, r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe, s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia, t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16, u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, w) právo

na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu, x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23, y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

18. Podľa § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

19. Podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

20. Podľa § 4 ods. 8 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi; ustanovenia § 7 až 9 tým nie sú dotknuté. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

21. Podľa § 232 ods. 3 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

22. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne. Podmienkou priznania práva na primerané finančné zadostučinenie je splnenie predpokladu obsiahnutého v hypotéze tretej vety § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, a síce úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a osobitnými predpismi na súde spotrebiteľom. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba podľa rozsudku NSSR zo dňa 30.01.2019, sp. zn.: 6Cdo/127/2017 rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. V zmysle ďalšej ustálenej judikatúry súdov SR je pod ním treba rozumieť aj to, keď tak spotrebiteľ urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. V zmysle uvedeného preto nemožno súhlasit' s právnym názorom žalovaného, podľa ktorého predpoklad formulovaný v zákone vyžaduje rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom uvedené konštatuje, odvolávajúc sa tak na základné princípy civilného sporu, v zmysle ktorého pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie. Rovnako z vyššie citovaného rozhodnutia NSSR vyplýva, že zákon nevyžaduje žiadnu inú podmienku, t. j. ani

podmienku, aby bola spotrebiteľovi privedená konkrétna ujma, v dôsledku čoho opäť nemožno súhlasiť s názorom žalovaného, že na strane žalobcu nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna ťažko napravitelná majetková, resp. nemajetková ujma alebo škoda, ktorá by zakladala premisu o možnosti nároku na finančné zadosťučinenie. Z vykonaného dokazovania je jednoznačne preukázané, že žalobca sa vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn.: 13Csp/52/2017 domáhal voči žalovanému zaplata sumy 300,- eur s príslušenstvom a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia keď mal za to, že poskytnutý revolvingový úver na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500041705 zo dňa 24.02.2014 je bezúročný a bez poplatkov a to pre absenciu zákonných náležitostí, resp. nesprávne uvedenie tých náležitostí, ktorých výška vyplýva z jednotlivých parametrov poskytovaného úveru. Žalobca bol v predmetnom konaní plne úspešný, keď súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel a žalovaného zaviazal na zaplata sumy 300,- eur s príslušenstvom a žalobcovi tiež priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd v predmetnom konaní konštatoval, že preskúmaná zmluva nemá zákonom požadované náležitosti podľa § 9 ods. 2, písm. j) a f) Zákona o spotrebiteľských úveroch a predmetný úver je podľa § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov a žalobcovi tak prináleží vydanie bezdôvodného obohatenia titulom plnenia nad rámec poskytnutej istiny a to v žalobcom uplatnenej výške 300,- eur.

23. Proti tomu rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný a to v časti týkajúcej sa zaplata úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 300,- eur od 26.10.2016 do zaplata. Žalovaný v podanom odvolaní ani nenamietal právny záver súdu prvej inštancie v tom, že preskúmaná zmluva nemá zákonom požadované náležitosti a poskytnutý úver je tak bezúročný a bez poplatkov, nenamietal ani ten právny záver, že žalobca má právny nárok na zaplata sumy 300,- eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia. Krajský súd rozsudkom sp. zn.: 8Co/261/2019 - 179 zo dňa 18.06.2020 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa zaplata úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 300,- eur od 26.10.2016 do zaplata v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie tak v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn.: 8Co/261/2019 - 128 zo dňa 18.06.2020 nadobudol právoplatnosť dňa 26.08.2020.

24. Právoplatným skončením konania vedeného na Okresnom súde Levice pod sp. zn.: 13Csp/52/2017, ktorým bol žalovaný zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia v dôsledku plnenia žalobcu nad rámec poskytnutej istiny za stavu, keď súd vyhodnotil, že poskytnutý revolvingový úver je bezúročný a bez poplatkov, tak bol podľa názoru súdu bezpochyby naplnený jediný predpoklad vyžadovaný zákonom podľa tretej vety § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. na priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, a síce úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, spotrebiteľom na súde.

25. Pokiaľ ide o posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, samotný zákon kritériá pre jej posúdenie neustanovuje. Musí však spĺňať satisfakčnú, sankčnú a aj preventívnu funkciu, musí byť odôvodnená a preskúmateľná. Jednak má byť primeranou satisfakciou pre spotrebiteľa, ktorý legitímne očakáva od dodávateľa podnikajúceho v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov korektný prístup, primeranou sankciou dodávateľa za porušenie práv alebo povinnosti ustanovenej právnymi predpismi a v neposlednom rade má pôsobiť preventívne, aby sa dodávateľ porušovania práv alebo povinností voči spotrebiteľom v budúcnosti nedopúšťal.

26. Žalovaný uvádzal v zmluve o revolvingovom úvere rôzne údaje ohľadom RPMN poskytnutého úveru, v dôsledku čoho súd prvej inštancie dospel k záveru, že tento údaj v zmluve absentuje. RPMN je však jeden z najdôležitejších ekonomických parametrov poskytovaného úveru, pretože vyjadruje v % všetky náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Jeho zmatečné uvedenie je tak spôsobilé skresliť ekonomickú výhodnosť či nevýhodnosť poskytovaného spotrebiteľského úveru, a v konečnom dôsledku negatívne ovplyvniť spotrebiteľa pri výbere dodávateľa. Žalovaný tak konal v rozpore s dobrými mravmi podľa § 4 ods. 8 Zákona o ochrane spotrebiteľa už v čase, kedy žalobca zvažoval výber dodávateľa na poskytnutie úverového produktu a takéto konanie je zakázané. Navyše, žalovaný sa svojím konaním aj bezdôvodne obohatil na úkor žalovaného. Ako vyplýva z vyššie spomenutých rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, žalobca uhradil žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia celkovo sumu 2.172,56 eura. Uvedené finančné prostriedky bol tak nútený plniť na účet žalovaného, hoci na ne tento nemal žiaden zákonný nárok, čo malo vplyv najmä na životnú úroveň žalobcu, keď tieto finančné prostriedky tak nemohol použiť na uspokojovanie svojich iných potrieb a v neposlednom rade musel za účelom ochrany svojich oprávnených záujmov podstúpiť aj súdne

konanie. Zohľadňujúc všetky tieto okolnosti, vrátane intenzity zásahu do práv spotrebiteľa a časového trvania negatívnych dôsledkov (viac ako 6 rokov od uzatvorenia zmluvy do právoplatného rozhodnutia súdu), so súčasným prihliadnutím na všetky funkcie finančného zadosťučinenia dospel súd k záveru, že žalobcom požadované finančné zadosťučinenie vo výške 400,- eur je primerané, pričom takto požadované finančné zadosťučinenie nepredstavuje ani len 1/5 sumy, o ktorú sa chcel žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť. V zmysle vyššie uvedených skutočností tak súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 400,- eur tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

27. Lehotu na plnenie pre žalovaného súd určil podľa § 232 ods. 3 CSP.

28. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

30. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako strane v konaní úspešnej v celom rozsahu, priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Levice.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.